

Η ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5. Συνοδρια ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ- εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, νομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική 'Ιβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια), μετάφρ. **B. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. E. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία A. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ — ΔΙ' ΕΝΑ ΣΤΡΟΒΙΛΟΝ, ἐκ τῶν τοῦ Ludovic Halévy, (τέλος) μετάφρασις Αἰσώπου.

ΕΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προληρωτία

'Εν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. 'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν συνοδρητῶν μας παρεπονέθη- ὅτι προβαίνομεν μετὰ φειδοῦς εἰς τὴν δημοσίευσιν 'Ολιβιέρου τοῦ Νόθου, σπεύδομεν νὰ γνωστο- ῶσωμεν αὐτοῖς, ὅτι, καίτοι ἀναγνωρίζομεν τὰ εἰς παράπονά των, οὐχ ἤττον, δυστυχῶς, ἀδυνα- μεν νὰ θεραπεύσωμεν τὸ κακὸν τοῦτο, καθόσον, ὡς αὐτοὶ παρατηροῦσι, δὲν ἀνταποκρίνονται αἱ εἰκό- πρὸς τὸ κείμενον. Διαθεθατοῦμεν δὲ αὐτοῖς ὅτι εἰς τὸ μενον εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα δὲν θὰ συμβῇ τοιοῦτον, καθόσον ἐλάβομεν πάντα τὰ κατάλληλα ρα.

Ἡ Διεύθυνσις.

— Φέρε τὸ κβάς!, εἶπεν αὐθις ἡ ἰδία γυναικεῖα φωνή.

Πάντα δὲ ταῦτα ἐπηκολούθησε βαθεῖα σιγή. Οὔτε πνοὴ ἀκούεται, οὔτε ὁ ἐλάχιστος κρότος. Ὁ ἀνεμος οὐδὲ τὰ φύλλα κινεῖ, αἱ χελιδόνες διέρχονται ἀλλεπάλληλαι σιωπηραί, ἐγγίζουσαι τὴν γῆν διὰ τῶν πετέρυγων των, καὶ ὅταν βλέπῃ τις ταῦ- τας πετώσας σιγῆλῶς καταλαμβάνεται ὑπὸ θλίψεως.

— Ἴδού με τέλος πάντων ἐδῶ! διελο- γίσθη αὐθις ὁ Λαβρέτσκις. 'Εν παντὶ καιρῷ καὶ πάντοτε ὁ βίος εἶν' ἐδῶ θλιβε- ρὸς καὶ βραδύς, ὅστις δὲ ἔρχεται ἐνταῦθα ὀφείλει νὰ ζήσῃ τοιοῦτοτρόπως. 'Ενταῦθα δὲν ὑπάρχει οὔτε ταραχὴ, οὔτε κινήσις. Μόνος ἐκεῖνος ὁ βαδίζων βραδέως τὴν ὁ- δὸν του ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρας, ὅπως ὁ ζευγηλάτης ὁ χαράττων τὴν αὐλακὰ του μετὰ τὴν ὕννιν τοῦ ἀρότρου του. Καὶ ὅποια ρώμη, ὅποια ὑγεία ὑπάρ- χει ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀπραξίᾳ ταύ- τη! 'Εδῶ, ὑπὸ τὸ παράθυρον, ἡ παχεῖα καὶ βραχεῖα ὀνάκανθα προβάλλει τοῦ πυ- κνοῦ χόρτου, ἐκεῖ ὑψηλὰ τὸ λιγυστικὸν ἐκτείνει τὸν παχὺν καυλὸν του, ὑψηλότε- ρον δ' ἐπὶ αἱ σταφυλαὶ αἰωροῦσι τὰς ἐρυ- θρὰς βότρυς των. Ἀπωτέρω ἐν τοῖς ἀγροῦς λευκαίνουσι κυματίζουσαι ἡ σήκαλη καὶ ἡ βρώμη, καὶ τὰ φύλλα ἐκτείνονται ἐπὶ τῶν δένδρων. Εἰς τὸν ἔρωτα μιᾶς γυναικὸς ἐ- θυσίασα τὰ κάλλιστα τῶν ἐτῶν μου. Λοι- πόν! ἄς μοι ἀποδώσῃ ἡ ἀνία τὴν λογι- κήν, ἄς μοι ἀποδώσῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς, καὶ ἄς με μάρθῃ ὅπως τοῦ λοιποῦ μὴ σπεύδω εἰς τὰς πράξεις μου.

Καὶ προσπαθεῖ νὰ συνειθίσῃ τὸν μονό- τονον τοῦτον βίον καὶ νὰ καταπνίξῃ πά- σας τὰς ἐπιθυμίας του. Οὐδὲν πλέον ἀνα- μένει, καὶ ὅμως δὲν δύναται νὰ μὴ ἀνα- μένῃ ἀκόμη. Πανταχόθεν ἡ γαλήνη τὸν περικυκλοῖ. Ὁ ἥλιος κλίνει ἡσυχῶς ἐπὶ τοῦ κυανοῦ καὶ αἰθρίου οὐρανοῦ, τὰ νέφη κυ- ματίζουσι βραδέως ἐν τῷ κυανοβαφεῖ αἰ- θέρι· φαίνονται ὡς ἔχοντα σκοπὸν τινα καὶ γνωρίζοντα πῶς μεταβαίνουν. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰς ἄλλα τῆς γῆς σημεία, ὁ βίος κυλινδεῖ κοχλάζων τὰ ἀφρίζοντα καὶ θορυβώδη κύματά του, ἐν ᾧ ἐνταῦθα

χύνεται σιωπηλὸς ὡσεὶ κοιμώμενον ὕδωρ. Καὶ ὁ Λαβρέτσκις μέχρι τῆς ἐσπέρας διέ- μινε παρατηρῶν τὸν οὐτῶ πως ῥέοντα βίον. Αἱ θλιβεραὶ τοῦ παρελθόντος ἀνα- μνήσεις ἀνελύοντο ἐντὸς τῆς ψυχῆς του ὡς ἐαρινὴ χιών. Παραδόξως δὲ οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῆ τοσοῦτον βαθέως ἐτι τὸν ἔρωτα τῆς γεννητεῖρας γῆς.

ΚΑ'

'Εντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς ἐτακτοποίησε τὸν οἰκίσκον τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας. Ἡ αὐλὴ καὶ ὁ κή- πος ἐκαθαρίσθησαν ἀπὸ τοῦ Λαβρίκη ἔ- φερων ἐπιπλα καλὰ, ἐκ τῆς πόλεως δὲ, οἶ- νον, βιβλία καὶ ἐφημερίδας, ὁ δὲ σταῦλος ἐπληρώθη ἵππων. 'Ενὶ λόγῳ ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς διηυθέτησε τέλειον τὴν οἰκίαν του καὶ ἤρξατο βιών ὡς ἰδιοκτήτης καὶ ὡς μοναχός. Αἱ ἡμέραι του ἔρρον ὁμοίαι, καί- τοι δὲ οὐδένα ἐβλεπεν, ἐν τούτοις δὲν ἤνία. 'Ενησχολεῖτο περὶ ἀγρονομίας μετὰ ζέσεως καὶ σπουδαιότητος, κατώπτευεν ἐφιππος τὰ περίχωρα ἢ ἀνεγίνωσκεν. Οὐχ ἤττον ἠρέσκετο μᾶλλον ν' ἀκούῃ τῶν διηγήσεων τοῦ γηραιοῦ Ἀντωνίου. Συνήθως ὁ Λα- βρέτσκις ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον μετὰ τὴν καπνοσύριγγά του καὶ μετὰ κύπελλον ψυχροῦ τσέου. Ὁ Ἀντώνιος ἐσταυρωμένος ἔχων τὰς χεῖρας ὀπισθεν τῆς ῥάχης, ἴστατο ὀρθὸς εἰς τὴν θύραν καὶ διηγεῖτο ἐκτε- ταμένως διηγήσεις περὶ τῶν παλαιῶν χρό- νων, χρόνων μυθωδῶν, καθ' οὓς ἡ βρώμη καὶ ἡ σήκαλη ἐπωλοῦντο ἐντὸς μεγάλων σάκκων, ἀντὶ δύο ἢ τριῶν καπηκίων ὁ σάκκος. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐβλεπέ τις πανταχόθεν, καὶ πλησιέστατα μάλιστα τῆς πόλεως, πυκνότερα δάση καὶ ἀκαλ- λιεργήτους στέππας. Τώρα, ἔλεγε διὰ τε- θλιμμένου τόνου ὁ ὀγδοηκοντούτης, τὰ πάντα ὄργωσαν καὶ ἔκοψαν. Ὁ Ἀντώνιος ἠρέσκετο ἐπίσης νὰ διηγῆται διαφόρους λεπτομερείας περὶ τῆς παλαιᾶς αὐτοῦ κυ- ρίας τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας· πόσον ἦτο δίκαια καὶ οἰκονόμος, πῶς κύριός τις, νέος γείτων, ἤθελε νὰ τύχῃ τῆς εὐνοίας τῆς καὶ ἤρξατο πρὸς τοῦτο νὰ ἔρχηται συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ὥστε ἐκείνη χάριν αὐτοῦ ἔθετε τὸν ἐορτάσιμον σκοῦφόν τῃ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Κ'

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Λαβρέτσκις ἠγέρθη ἐνω- ρος, ἐπεσκέψατο τὸν σιτοβολῶνα καὶ ἠλευ- ῶσεν ἀπὸ τῆς ἀλύσου του τὸν κύνα τοῦ κηλοτροφείου, ἐκβαλόντα κραυγὰς τινὰς κρᾶς, ἀλλ' οὐδὲ συλλογισθέντα νὰ ἐπω- κληθῆ τῆς ἐλευθερίας του. 'Επανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Θεόδωρος ἐγκατελείφθη εἰς ἡσυχον νάρκη, μὴ καταλιπούσαν τοῦ- τον καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν.

— Ἴδού με τέλος πάντων ἐδῶ, διελο- γίσθη ἐπανειλημμένως. 'Εκάθητο, ἀκίνητος, παρὰ τὸ παράθυ- ρον καὶ ἐφαίνετο τεῖνον τὸ οὐ, εἰς τὴν πέ- ντ' αὐτοῦ βασιλεύουσιν γαλήνην καὶ εἰς τὰς πεπνιγμένους κραυγὰς, τὰς ἀπὸ τοῦ με- κωνωμένου χωρίου ἐρχομένης. Ὁξεία φωνὴ ἀνθορύζει ἀσματίον ὀπισθεν τῶν ὑψηλῶν ἀκαληφῶν, ὁ δὲ βομβῶν κώνωψ φαίνεται ὅτι ἐπαναλαμβάνει τοῦτο. Ἡ φωνὴ σιγᾶ, ἀλλ' ὁ κώνωψ ἐξακολουθεῖ νὰ βομβῇ. 'Εν τῷ μέσῳ τοῦ ὄχληρου καὶ μονοτόνου ψι- φηροῦ τῶν μυῶν ἀκούεται καὶ ἡ μέλισσα, ὁ ἀλέκτωρ φωνεῖ ἐν τῇ ὀδῷ παρατεταμένην φωνήν, εἶτα δὲ κρότος ἀμάξης ἢ αὐλείος εἰς τὴν θύρα τρίζουσα ἐπὶ τῶν στροφιγγῶν τῆς. Φυνή τις διέρχεται καὶ λέγει λέξεις τινὰς δι' ὀξείας φωνῆς.

— 'Ε! μικροῦλά μου! λέγει ὁ Ἀντώ- νιος πρὸς διετὲς κοράσιον ὅπερ φέρει εἰς τὰς ἀγκάλας του.

1. Εἶδος μῆλιτου, ποτὸν συνηθέτατον ἐν Ῥωσίᾳ.

καί τὴν μεταξίνην κιτρίνην ἐσθῆτά της, ἀλλὰ πῶς, ἔπειτα, ἐξωργίσθη κατὰ τοῦ κυρίου ἐκείνου γείτονός της ἕνεκα ἀπρεποῦς αὐτοῦ ἐρωτήσεως (θὰ κατέχῃτε, δεσποινίς, εἶπεν οὗτος, περιουσίαν μεγάλην), ὅτι δὲν τὸν ἐδέχθη πλέον καὶ ὅτι διέταξεν ὅπως πάντα, μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου βράχους, δοθῶσι, μετὰ τὸν θάνατόν της, εἰς τὸν Θεόδωρον Ἰβάνοβιτς. Πράγματι ὁ Λαβρέτσκις εὗρεν ἀκεραίους ἀπάσας τὰς ἐνδυμασίας τῆς θείας του, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ περιπύστου σκούφου καὶ τῆς μεταξίνης κιτρίνης ἐσθῆτος. «Ὅσα δὲ περιέμενε νὰ εὕρῃ ὁ Λαβρέτσκις, ἦτοι παλαιὰ ἔγγραφα καὶ ἀξιοπεριέργους ἐγγράφους σημειώσεις, οὐδὲν εὗρεν ἐκτὸς παλαιοῦ βιβλίου, ἐν ᾧ ὁ πάππος του, Πέτρος Ἀνδρεβιτς ἔγραφε σημειώσεις τοιούτου εἶδους:

«Τελετὴ ἐν Πετροπόλει, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συνομολογηθείσης εἰρήνης μετὰ τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας, ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου Ἀλεξάνδρουβιτς Προροζώφσκι.»

Ἡ τοῦτο :

«Συνταγὴ φαρμάκου διὰ τὸ στῆθος,» μετὰ τῆς παρατηρήσεως: «Ἡ συνταγὴ αὕτη ἐδόθη εἰς τὴν σύζυγον τοῦ στρατηγοῦ Σολτυκῶφ Πρασκοβίαν Θεοδωρόβναν ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου Ἀθησεντιέβιτς, ἀρχιερέως τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος· πηγὴ αἰωνίου βίου.»

Εὕρισκοντο ἐπίσης καὶ πολιτικαὶ εἰδήσεις τοιούτου εἶδους. «Οὐδόλωσ γίνεται λόγος διὰ τὰς τίγρεις ἐκείνους Γάλλους.» Παραπλεύρως δέ: «Ἀγγέλλεται ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Μόσχας, ὁ θάνατος τοῦ κ. ταγματάρχου Μιχαὴλ Πέτροβιτς Κολούτσεφ... Μὴ ἦτο ἄρα γε υἱὸς τοῦ Πέτρου Βασιλείβιτς;»

Ὁ Λαβρέτσκις εὗρεν ἐπίσης παλαιὰ τινα ἡμερολόγια καὶ ὄνειροκρίτας τινάς, καθὼς καὶ τὸ μυστικὸν σύγγραμμα τοῦ κ. Ἀμβοδιξ. Τὰ σύμβολα ἐξήγειρον ἐν αὐτῷ ἀναμνήσεις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποκεκοιμισμένας. Ἐν τῇ τραπέζῃ τῆς κοσμήσεως τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ βῆθει συρταῖον μικρὰν δέσμην δεδεμένην διὰ μελαίνης ταινίας καὶ ἐσφραγισμένην δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Ἐντὸς τῆς δέσμης ταύτης εὕρισκοντο ἀντιμέτωποι κεχρωματισμένοι δύο εἰκόνες, ὧν ἡ μὲν παρίστα τὸν πατέρα του κατὰ τὴν νεότητά του, μὲ τὴν λείαν κόμην του κυματίζουσαν ἐπὶ τοῦ μετώπου, μὲ σκεπτικὸν ὄμμα καὶ ἡμιεμφγμένον στόμα, ἡ δέ, ἐσθεσμένη σχεδόν, ὠχρὰν γυναῖκα, φοροῦσαν λευκὴν ἐσθῆτα καὶ κρατοῦσαν λευκὸν ῥόδον. Ἦτο ἡ μήτηρ του. Ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα οὐδέποτε συγκατετέθη νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα αὐτῆς.

— Βλέπετε, Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς, ἔλεγεν ὁ Ἀντώνιος πρὸς τὸν Λαβρέτσκι, ἂν καὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπηρετοῦσα ἀκόμη εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ἀθέντου, ἐν τούτοις ἴθυμῶμαι πολὺ καλὰ τὸν πρόπαππόν σας, Ἀνδρέαν Ἀπανασιέβιτς. Ὅταν ἀπέθανεν, ἤμουν δεκαεπτὰ ἐτῶν παιδί. Μίαν φορὰν ποῦ τὸν ἀπῆντησα εἰς τὸν κήπον, ἐφροίσασα ἀπὸ τρόμον Δὲν μοῦ ἔκαμεν ἐν τού-

τοις τίποτε, μ' ἠρώτησε μόνον τὸ ὄνομά μου καὶ μ' ἔστειλε νὰ τοῦ φέρω ἕνα μανδύλι. Ἐκεῖνος δὲ ἦτο ἀρχοντάνθρωπος. Κἀνεὶν δὲν ἀνεγνώριζεν ἀνώτερόν του. Διότι εἶχε, καθὼς λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω, θαυμάσιον φυλακτόν, τὸ ὅπου τὸν εἶχε δώσῃ ἕνας καλόγηρος τοῦ ὄρους Ἄθω, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε: Σοὶ τὸ διδῶ ἕνεκα τῆς καλῆς καρδιάς σου. Φέρε το καὶ μὴ φοβοῦ τὴν κρίσιν κἀνενοῦ. Εἶν' ἀλήθεια ὁμως, κύριε, ὅτι ἦσαν ἄλλοι καιροὶ τότε, καὶ ὅτι ὁ ἀθέντης ἐσκέπτετο τὸ ἔκαμεν. Ὅτε κἀνεὶς εὐγενῆς τοῦ ἀντέλεγεν, ὁ πρόπαππος σας τὸν ἐκύτταζε μόνον καὶ τοῦ ἔλεγεν: Ἀδὲν εἰςεύρεις τί λέγεις». Καὶ ἔζη ὁ κύριος πάππος σας εἰς μικρὰ δωμάτια, εἰς σπῆτι ξύλινον. Ἄλλ' ὅταν ἀπέθανε καὶ τί δὲν ἀφήκε, τί χρήματα, τί ἀργυρὰ πράγματα! Ὅλα τὰ ὑπόγεια ἦσαν γεμάτα. Τὶ διευθυντῆς ἄριστος: τὸ μπουκάλι τὸ ὁποῖον σὰς ἤρσεν, ἰδικὸν τοῦ ἦτο, ἔβαζε δὲ τὸ ῥακί του. Ὁ πάππος σας, Πέτρος Ἀνδρεβιτς, ἔκτισε σπῆτι ἀπὸ πέτραν, ἀλλὰ δὲν ἐσύναζε περιουσίαν. Ὅλα κατεστράφησαν. Ἐζῆ ὡσὰν τὸν πατέρα του καὶ δὲν δισκέδαζε διόλου, καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἀφήκε τίποτε διὰ νὰ τὸν ἐνθυμῶνται, οὔτε ἕνα ἀργυροῦν κουτάλι. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ εὐγνωμονῇ κἀνεὶς εἰς τὴν Γλαφυρὰν Πετρόβναν, διότι ἐφρόντισεν...

— Εἶν' ἀλήθες, διέκοψεν ὁ Λαβρέτσκις, ὅτι τὴν ἐπωνόμασαν γρατῖαν μάγισσαν;

— Ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὁμως κἀνεὶς ἐκείνους ποῦ τὴν ἔλεγαν ἔτσι! ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος.

— Ἀλήθεια, κύριε, ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσῃ ἡμέραν τιὰ ὁ γέρον, ποῦ εὕρισκεται λοιπὸν ἡ κυρία μας; Ποῦ κατοικεῖ τώρα;

— Ἐχωρίσθη ἀπὸ τῆς γυναικὸς μου, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις δυσθύμως. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μ' ἐρωτᾷς δι' αὐτήν.

— Ἐνωῶ, ἀπεκρίθη τεθλιμμένος ὁ γέρον.

Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ὁ Λαβρέτσκις μετέβη ἔριππος εἰς Ο... εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Καλιτίν, ἔνθα διῆλθε τὴν ἐσπέραν. Ὁ Λέμ εὕρισκετο ἐκεῖ, ἤρσεν δὲ πολὺ εἰς τὸν Λαβρέτσκι. Οὗτος, χάρις εἰς τὸν πατέρα του, οὐδὲν ὄργανον ἔκρουεν, ἀλλ' ἠγάπα μετὰ πάθος τὴν σοβαρὰν καὶ κλασικὴν μουσικὴν. Ὁ Πάνχιν ἀπουσίαζε, διότι ὁ διοικητὴς τὸν εἶχεν ἀποστείλῃ ἐκτὸς τῆς πόλεως. Ἡ Ἐλιζα ἔκρουε μόνη καὶ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας. Ὁ Λέμ ἐνεψυχώθη, ἠλεκτρίσθη, ἔλαβε κύλινδρον χάρτου καὶ ἐκτύπα τὸν χρόνον. Ἡ Μαρία Δημητριέβνα ἤρξατο κατ' ἀρχὰς νὰ γελά παρατηροῦσα τοῦτον, μεθ' ὃ μετέβη ἵνα κατακλιθῇ, διότι διτχυρίζετο ὅτι ὁ Βετόβεν τὴν ἐπειράζειν εἰς τὰ νεῦρά της καθ' ὑπερβολήν. Τὸ μεσονύκτιον ὁ Λαβρέτσκις ὠδήγησε τὸν Λέμ μέχρι τῆς κατοικίας αὐτοῦ, εἰς ἣν ἔμεινε μέχρι τῆς τρίτης πρωϊνῆς ὥρας. Ὁ Λέμ ἐγένετο ὀμιλητικώτατος, ὠρθώθη, αἱ ὀφθαλμοὶ του ἐμεγαλύνθησαν καὶ ἀπήστραπτον, καὶ αὐταὶ ἔτι αἱ τρίχες του εἶχον ὀρθωθῆ ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Πρὸ πολλοῦ οὐδεὶς εἶχε δεῖξῃ ἐνδια-

φέρον πρὸς αὐτόν, ὁ δὲ Λαβρέτσκις ἀπεδείκνυε διὰ τῶν ἐρωτήσεών του εὐλικρινῆ μέριμναν. Ὁ γέρον συνεκινήθη ἐκ τούτου, ἐπέδειξε δὲ τέλος τὴν μουσικὴν του πρὸς τὸν Λαβρέτσκι, ἔκρουσε καὶ ἔψαλε μάλιστα δι' ἀσθενοῦς πλέον φωνῆς τεμαχία τινα ἐκ τῶν συνθέσεών του, μεταξὺ ἄλλων καὶ ἄσμάτων τοῦ Σχίλλερ, ὅπερ εἶχε μελοποιήσῃ. Ὁ Λαβρέτσκις τὸ ἐπήνεσε πολὺ, τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ κρούσῃ ἀκόμη μέρη τιὰ καὶ ἀναχωρῶν προσεκάλεσε τὸν μουσικὸν νὰ ὑπάγῃ ὅπως διέλθῃ ἡμέρας τινὰς μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ὁ Λέμ, ὀδηγήσας αὐτὸν μέχρι τῆς ὁδοῦ, συγκατετέθη ἐν τῷ ἄμα καὶ ἔθλιψε θερμῶς τὴν χεῖρα αὐτοῦ. Μείνας μόνος ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ διαπεραστικῷ ἀέρι ὃν φέρουσιν αἱ πρῶται τῆς αὐγῆς λάμψεις, ἐπέστρεψε μὲ ἡμικεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ κεκυρωμένην ῥάχιν εἰς τὸ δωμάτιόν του βραδέσι βήμασιν, ὡς ἔνοχος.

— Δὲν εἶμαι εἰς τὰ καλά μου, ἐψιθύρισεν ἐξαπλούμενος ἐπὶ σκληρᾶς καὶ βραχείας κλίνης.

Ὅταν μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Λαβρέτσκις ἦλθε πρὸς ἀναζήτησίν του ἐφ' ἀμαξίης, ὑπεκρίθη τὸν ἀσθενῆ, ἀλλ' ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὸν κατέπεισεν ἐπὶ τέλους. Ὅτι μᾶλλον ἐπενήργησεν εἰς τὸν Λέμ εἶναι ὅτι ὁ Λαβρέτσκις χάριν αὐτοῦ ἔφερε κλειδικύμβalon ἀπὸ τῆς πόλεως. Ἀμφότεροι μετέβησαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καλιτίν ἔνθα διῆλθον τὴν ἐσπέραν, μὴ εὐχαριστηθέντες ὁμως ὅπως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἄτε τοῦ Πάνχιν εὕρισκόμενον, λαλήσαντος δὲ πολὺ περὶ τῆς ἐκδρομῆς αὐτοῦ καὶ ἐμπαίζαντος κωμικώτατα τοὺς διαφόρους ἰδιοκτητὰς οὗς εἶδεν. Ὁ Λαβρέτσκις ἐγέλα, ἀλλ' ὁ Λέμ δὲν κατελίμπανε τὴν γωνίαν του, ἐσίγα καὶ ἐκίνησε τὰ μέλη ἐν σιγῇ, οἰνοὶ ἀράχνη. Ἐθεώρει σκυθρωπὸς καὶ κρυψίνους, τότε δὲ μόνον τὸ πρόσωπόν του αἰθρίασεν ὅτε ὁ Λαβρέτσκις ἠγέροθη πρὸς ἀναχώρησιν. Καὶ ἐν τῇ ἀμαξίῃ ἔτι ὁ γέρον ἐξηκολούθει σκεπτικὸς ὢν καὶ ἐπέμενε σιγῶν. Ἄλλ' ἡ γλυκεῖα καὶ θερμὴ ἀτμόσφαιρα, ἡ αὐρα, ἡ ὄσμη τοῦ χόρτου καὶ τῶν βλαστῶν τῶν σημηδῶν, ἡ λάμψις τῆς καταστέρου νυκτός, τὸ λάκτισμα καὶ ἡ ἀναπνοὴ τῶν ἵππων, ἅπαντα τὰ θέλητρα τοῦ ἔαρος, τῆς ὁδοῦ καὶ τῆς νυκτός, κατέλαβον τὴν ψυχὴν τοῦ ἀτυχοῦς Γερμανοῦ καὶ πρῶτος οὗτος ἔλυσε τὴν σιγὴν.

ΚΒ'

Ἦρξατο λαλῶν περὶ μουσικῆς, εἶτα περὶ τῆς Ἐλιζῆς καὶ αὐτῆς περὶ μουσικῆς. Ὁμιλῶν περὶ τῆς Ἐλιζῆς, ἐφάνετο προφέρων τὰς λέξεις βραδύτερον. Ὁ Λαβρέτσκις διηύθυνε τὴν ὀμιλίαν περὶ τῶν ἐργῶν αὐτοῦ, σπουδάζων δὲ ἄμα καὶ ἀστεῖ εὐόμενος προέτεινε αὐτῷ νὰ τῷ γράψῃ δράματιον ἵνα μελοποιήσῃ.

— Χμ... δράματιον, ἀπεκρίθη ὁ Λέμ. Ὅχι, αὐτὸ δὲν μοὶ ἀρμόζει. Δὲν ἔχω πλέον τὴν ἀπαιτουμένην εἰς μελόδραμα ζωηρότητα τῆς φαντασίας. Ἐχασα ἤδη τὰ

δυνάμεις μου. 'Αλλ' ἂν εἰμπορῶ ἀκόμη νὰ κάμω τι, θ' ἄρκεσθῶ εἰς ἀσμάτιόν τι καὶ ἐχρειαζόμεν βεβαίως τότε ὠραῖον ποίημα.

'Εσίγησε καὶ διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἀκίνητος, θεωρῶν τὸν οὐρανόν.

— Παραδείγματος χάριν, εἶπε τέλος, κἄτι τι αὐτοῦ τοῦ εἶδους: «ὦ σεῖς, ἀστέρες! ὦ σεῖς, ἀγροὶ ἀστέρες!

'Ο Λαβρέτσκις ἐστράφη ἐλαφρῶς πρὸς τούτον καὶ ἤρξατο νὰ τὸν παρατηρῇ.

— «ὦ σεῖς, ἀστέρες! ἀγροὶ ἀστέρες! ἐπανελάθεν ὁ Λέμ, διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου θεωρεῖτε τοὺς ἀθῶους καὶ τοὺς ἐνόχους... ἀλλὰ μόνον οἱ ἀγρὴν τὴν καρδίαν ἔχοντες, ἢ κἄτι τι αὐτοῦ τοῦ εἶδους «ὡς ἐργοῦσι» δηλαδὴ ὄχι, «ὡς ἀγαπῶσι.» Δὲν εἶμαι ἄλλως τε ποιητής. 'Αλλ' ἐπεθύμουν κἄτι τι ὅμοιον τούτου, ὑψηλὸν τι πρᾶγμα.

'Ο Λέμ ἐρριψε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τοῦ ἰνίου του, ἐν τῷ σκότει δὲ τῆς νυκτός τὸ πρόσωπόν του ἐφάνετο ὠχρότερον καὶ νεανικώτερον.

— Καὶ σεῖς ἐπίσης, ἐξηκολούθησε καταβιβάζων βαθμηδὸν τὴν φωνήν, γνωρίζετε τίς ἀγαπᾷ, τίς εἰξεύρει τ' ἀγαπᾷ, διότι εἶσθε ἀγροὶ. Σεῖς μόνον δύνασθε νὰ παρηγορησθε.— «Ὁχι, οὔτε ἔτσι πάλιν, δὲν εἶμαι ποιητής, ἐπιθύρισε, ἀλλὰ κἄτι τι αὐτοῦ τοῦ εἶδους...

— Λυποῦμαι διότι καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ποιητής, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Μάτχιον ὄνειροπόλημα! ἀπεκρίθη ὁ Λέμ.

Καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀμαξίου. Ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡσεὶ ἤθελε νὰ κοιμηθῇ. Στιγμαί τινες διέρρευσαν. 'Ο Λαβρέτσκις ἔτεινε τὸ οὖς ἵνα ἀκούσῃ.

— «ὦ! ἀστέρες! ἀγροὶ ἀστέρες! ἔρω, ἐπιθύριζε ὁ γέρον.

— ἔρω, ἐπανελάθε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λαβρέτσκις.

Κατέστη εἴτα ῥεμβὸς καὶ ἠσθάνετο βεβαρημένην τὴν καρδίαν του...

— Συνέθεσε πολὺ καλὴν μουσικὴν ἐπὶ τοῦ ποιήματος τοῦ Σχίλλερ, Φρειδελίνος, Χριστόφορε Θεοδωρόβιτς, εἶπεν αἰφνης ὑψηλοφώνως. 'Αλλ' ὅποια εἶναι ἡ σκέψις σου; 'Ο Φρειδελίνος αὐτὸς, ἀφ' οὗ ὁ κόμης τὸν ἔφερον εἰς τὴν σύζυγόν του, ἐγένετο εὐθὺς ἐραστής τῆς τελευταίας ταύτης;

— Σεῖς σκέπτεσθε αὐτὸ ἔτσι, ἀπεκρίθη ὁ Λέμ, διότι, πιθανῶς, ἡ πείρα...

'Ἐστὴ αἰφνιδίως καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον δι' ἐστενοχωρημένου ὕρους. 'Ο Λαβρέτσκις ἤρξατο νὰ γελά βεβιασμένως, ἀλλ' ἀπέστρεψεν ὡσάυτως τὸ πρόσωπον καὶ ἐθεώρησε καθ' ὁδόν.

Οἱ ἀστέρες ἤρχιζον ἤδη νὰ ὠχρῶσι, καὶ ὁ οὐρανὸς ἐλεύκαιεν ὅταν τὸ ἀμαξίον ἔστη πρὸ τοῦ ἀναβάθρου τοῦ οἰκίσκου τῆς Βασιλευσκόης. 'Ο Λαβρέτσκις ὠδήγησε τὸν φιλοξενούμενον αὐτοῦ μέχρι τοῦ ὀρισθέντος αὐτῷ δωματίου, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐκάθησε πρὸ τοῦ παραθύρου. Ἐν τῷ κήπῳ ἡ ἀηδὼν ἀπηύθυνε τὸ ἔσχατον αὐτῆς ᾄσμα πρὸς τὴν αὐγὴν. 'Ο Λαβρέτσκις ἀνεμνήσθη ὅτι ἐν τῷ κήπῳ τῶν Καλιτιν ἡ ἀηδὼν ἔψαλλεν ὡσάυτως,

ἀνεμνήσθη τῆς βραδείας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἐλιζῆς κινήσεως ὅτε διηυθύνθησαν πρὸς τὸ σκοτεινὸν παράθυρον δι' οὗ τὰ ᾄσματα εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δωματίον. Ἡ σκέψις του ἔστη εἰς αὐτὴν καὶ ἡ καρδία του ἠσύχασεν ὀλίγον.

— Ἄγρὴ νεανίς! ἐπιθύρισε... Ἄγροὶ ἀστέρες! προσέθηκε μειδιῶν.

Εἶτα μετέβη νὰ κατακλιθῇ γαλήνιος. Ἄλλὰ καὶ ὁ Λέμ ἔμεινεν ἐπίσης ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς κλίνης του καθήμενος καὶ ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων του μουσικὸν χάρτην. Ἐφάνετο ὅτι ἀγνωστος καὶ γλυκεῖα μελωδία ἔμελλε ν' ἀναβλύσῃ τοῦ ἐγκεφάλου του. Πυρέσων καὶ τεταραγμένος ἠσθάνετο ἤδη τὴν μεθυστικὴν ἠδύτητα τοῦ τοκετοῦ... Ἄλλὰ, φεῦ! ἐπὶ ματαίῳ ἀνέμεινεν.

— Οὔτε ποιητής, οὔτε μουσικός! ἐπιθύρισε.

Καὶ ἡ κεκοπιακυῖα κεφαλὴ του ἔπεσε βαρέως ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

ΚΓ'

Τὴν πρωτὰν τῆς ἐπιούσης ὁ Λαβρέτσκις καὶ ὁ φιλοξενούμενος αὐτοῦ ἔπινον τὸ τέιον ἐν τῷ κήπῳ, κάτωθεν γηραιῆς φιλύρας.

— Διδάσκαλε, εἶπε μεταξὺ πολλῶν ὁ Λαβρέτσκις, μετ' ὀλίγον θὰ συνθέσῃς ἐπίσημον ᾠδὴν;

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ποίου πράγματος;

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ γάμου τοῦ κ. Πάνχιν καὶ τῆς δεσποινίδος Ἐλιζῆς. Παρητήρησε πόσον χθὲς τὴν ἐπεριποιεῖτο; Φαίνεται ὅτι ἡ ὑπόθεσις πηγαίνει καλὰ.

— Δὲν θὰ γείνη, ἀνέκραξεν ὁ Λέμ.

— Καὶ διατί;

— Διότι εἰν' ἀδύνατον. Ἄλλως τε, προσέθηκε μετ' ὀλίγον, εἰς τὸν κόσμον τούτον τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ, πρὸ πάντων ἐδῶ εἰς σᾶς, ἐν Ῥωσίᾳ.

— Ἄς ἀφήσωμεν, ἂν θέλῃς, τὴν Ῥωσίαν κατὰ μέρος, καὶ εἰπέ μοι τί κακὸν εὐρίσκεις εἰς τὸν γάμον τούτον;

— Ὅλα εἶναι κακὰ, ὄλα. Ἡ δεσποινὶς Ἐλιζῆς εἶναι φρόνιμος καὶ σοβαρὰ νέα, ἔχει δὲ αἰσθήματα ὑψηλὰ. Αὐτὸς δὲ... εἶναι ἐρασιτέχνης μόνον, καὶ αὐτὴ ἡ λέξις ἐνέχει τὰ πάντα.

— Ἄλλὰ τὸν ἀγαπᾷ.

'Ο Λέμ ἠγέρθη αἰφνιδίως.

— Ὁχι, δὲν τὸν ἀγαπᾷ, εἶπε. Δὴλα δὴ ἡ καρδία τῆς εἶναι ἀγνωστὴ καὶ ἀγνωστὴ καὶ ἰδίᾳ τί σημαίνει ἡ λέξις ἔρω. Ἡ κυρία Καλιτιν τῇ λέγει ὅτι ὁ νέος εἶναι καλός. Ἐχει δὲ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν κυρίαν Καλιτιν διότι ἂν καὶ ἦναι δέκα καὶ ἐνέκ ἐτῶν ἐν τούτοις εἶναι παιδίον ἀκόμη... Προσεύχεται τὴν πρωτὴν καὶ τὴν ἐσπέραν. Ὅλα αὐτὰ καλὰ εἶναι ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπᾷ. Μόνον τὸ ὠραῖον δύναται ν' ἀγαπήσῃ, αὐτὸς δὲ δὲν εἶναι ὠραῖος, δηλαδὴ ἐννοῶ ὅτι ἡ ψυχὴ του δὲν εἶναι ὠραία.

'Ο Λέμ ὠμίλει γοργῶς, μετὰ ζέσεως καὶ βαδίζων μικροῖς βήμασι κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς τραπέζης τοῦ τειοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέβαλον ἀστραπάς.

— Φίλτατέ μοι διδάσκαλε, εἶπεν αἰ-

φνης ὁ Λαβρέτσκις, μοὶ φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷ τὴν ἐξαδέλφην μου.

'Ο Λέμ ἔστη παραχρῆμα. — Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς, μὴ μ' ἐμπικίζητε τοιουτοτρόπως. Δὲν εἶμαι τρελλός. Πρὸ ἐμοῦ ὑπάρχουν τὰ σκότη τοῦ τάφου, καὶ ὄχι ῥόδιον μέλλον.

'Ο Λαβρέτσκις ᾤκτειρε τὸν γέροντα καὶ τῷ ἐζήτησε συγγνώμην. Μετὰ τὸ τέιον ὁ Λέμ ἔκρουσε τὴν ᾠδὴν του, μεθ' ὅ, κατὰ τὴν ὄραν τοῦ γεύματος, ἤρξατο αὖθις νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς Ἐλιζῆς, κατὰ παρακίνησιν τοῦ Λαβρέτσκις, τείνοντος τὸ οὖς μετὰ καταδήλου ἐνδιαφέροντος.

— Πῶς σοὶ φαίνεται, Χριστόφορε Θεοδωρόβιτς; εἶπε τέλος τὰ πάντα ἐνταῦθα εἶναι τακτοποιημένα, ὁ δὲ κήπος ἀνθεῖ. Νὰ τὴν προσκαλέσω νὰ διέλθῃ ἐδῶ μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν μητέρα τῆς καὶ μετὰ τὴν γρατῆν θεῖαν μου; Αἰ; Σοὶ ἀρέσκει αὐτό;

'Ο Λέμ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πλαγίως.

— Προσκλέσατε, ἐπιθύρισε.

— Ἄλλὰ δὲν εἰν' ἀνάγκη νὰ προσκαλέσω καὶ τὸν Πάνχιν.

— Ὁχι, δὲν εἰν' ἀνάγκη, ἀπεκρίθη ὁ γέρον μειδιῶν παιδικὸν σχεδὸν μειδιάμα. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Θεοδωρος Ἰβάνοβιτς μετέβη εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸν οἶκον τῶν Καλιτιν.

*Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

'Ότε δ' ἐτελείωσεν ἡ προσευχὴ τῶν ὁ Μακκράφτ εἶπε χαμηλοφώνως τῷ Ζεβάν:

— Δὲν πρέπει ν' ἀφήσωμεν ἐπὶ πολὺ τὸν δυστυχῆ τούτον ἐδῶ μέσα. Περίμενέ με ἐδῶ, Ζεβάν.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ὁ ποιητής.

— Νὰ σκάψω τὸν τάφον τῆς Ζολάνδης.

— Θα ἔλθω νὰ σε βοηθήσω κ' ἐγώ... ἀλλὰ ποῦ θὰ τὴν θάψωμεν.

Ἀφνης ὁ Ὀλιβιέρους ὠρθώθη ὠχρὸς καὶ τρέμων.

— ὦ! σᾶς ἀκούω, φίλοι μου... σᾶς ἀκούω, εἶπε διὰ φωνῆς ἠδέας καὶ ἠρέμου.

'Ο Μακκράφτ καὶ ὁ Ζεβάν ἐθεώρησαν ἀλλήλους, ἐκπλαγέντες ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ταύτῃ μεταβολῇ.

— Ναι, ἐπανελάθεν ὁ νέος μειδιῶν μειδιάμα ἀλγεινότατον, καὶ... σᾶς ἐννοῶ!... ἀπορεῖτε, διότι με βλέπετε τοσοῦτον μεταβληθέντα!... ἀλλ' ἐνῶ σεῖς ἐδέσθε... αὐτὴ μοὶ ὠμίλησε!... εἶπε νὰ ἔχω ἐλπίδα, διότι μίαν ἡμέραν θὰ ἐνωθῶμεν ἐκεῖ ἐπάνω... Τοῦτο μ' ἔκαμε νὰ ἠσυχᾶσω...

'Ο ποιητής καὶ ὁ μοναχὸς ἀνεσκήρτησαν.

'Αλλ' οὗτος, ἐμβαθύνας εἰς τὰς σκέψεις τῶν:

— Ὁχι, φίλοι μου... ὄχι, τοῖς εἶπε,